

Ed.   128. Frumvarp til laga   [119. mál]
um innheimtustofnun sveitarfélaga.

(Lagt fyrir Alþingi á 91. löggjafarþingi, 1970.)

1. gr.

Setja skal á stofn Innheimtustofnun sveitarfélaga. Stofnunin skal vera sameign allra sveitarfélaga landsins. Lögheimili Innheimtustofnunarinnar er í Reykjavík.

2. gr.

Stjórn Innheimtustofnunar sveitarfélaga skal skipuð þremur mönnum. Skal einn skipaður af félagsmálaráðherra, en tveir kosnir af fulltrúaráði Sambands íslenskra sveitarfélaga. Kjörtímabil stjórnarinnar er fjögur ár. Varamenn skulu skipaðir og kosnir með sama hætti og til jafnlangs tíma og aðalmenn. Tryggingastofnun ríkisins skal tilnefna áheyrnarfulltrúa til setu á fundum stjórnarinnar.

Stjórn stofnunarinnar ræður forstjóra hennar, svo og annað fast starfslið stofnunarinnar að fengnum tillögum forstjóra.

Launakjör starfsliðs stofnunarinnar skulu ákveðin í samræmi við launakerfi opinberra starfsmanna.

3. gr.

Hlutverk Innheimtustofnunar sveitarfélaga er að innheimta hjá barnsfeðrum meðlög, sem Tryggingastofnun ríkisins hefur greitt mæðrum óskilgetinna barna og fráskildum konum vegna barna þeirra, sbr. 79. gr. laga nr. 40/1963, og að endurgreiða Tryggingastofnuninni innheimtufé, eftir því sem það innheimtist, sbr. 1. mgr. 4. gr., en fullnaðarskil skal Innheimtustofnunin hafa gert við Tryggingastofnun ríkisins fyrir 1. október næsta ár, sbr. 3. mgr. 4. gr.

Innheimtustofnunin getur tekið að sér hvers konar innheimtur fyrir einstök sveitarfélög gegn greiðslu, einkum þó innheimtu á sveitarsjóðaskuldum manna, sem fluttir eru brott úr sveitarfélagi.

4. gr.

Jöfnunarsjóður sveitarfélaga greiðir Innheimtustofnuninni það, sem á vantar, að tekjur hennar nægi til endurgreiðslna til Tryggingastofnunarinnar, sbr. 3. gr., og greiðslu rekstrarkostnaðar hennar.

Skal Innheimtustofnunin láta Jöfnunarsjóði í té fyrir 30. júní hvert ár reikninga stofnunarinnar fyrir næstliðið reikningsár.

Jöfnunarsjóður sveitarfélaga skal hafa gert fullnaðarskil til Innheimtustofnunarinnar, sbr. 1. mgr. þessarar greinar, fyrir 1. október ár hvert, miðað við reikningskil í lok undanfarandi árs.

5. gr.

Innheimtustofnun sveitarfélaga annast meðlagainnheimtu hjá barnsfeðrum, hvar sem er á landinu.

Barnsföður er skylt að endurgreiða Innheimtustofnuninni meðlag með barni sínu, skilgetnu eða óskilgetnu, þegar og með þeim hætti, sem stofnunin krefst.

Nú greiðir barnsfaðir ekki meðlag á réttum tíma samkvæmt ákvæðum yfirvaldsúrskurðar eða skilnaðarleyfisbréfs, og er þá Innheimtustofnuninni heimilt að taka 7% ársvexti af kröfunni frá gjalddaga til greiðsludags.

Vanræki barnsfaðir að einhverju eða öllu leyti að verða við innheimtukröfu, getur Innheimtustofnunin:

- 1) Krafið kaupgreiðanda um að halda eftir hluta af kaupum eða aflahlut til lúknings meðlögunum. Skulu slíkar kröfur ganga fyrir öðrum kröfum, þ. á m. kröfum sveitarsjóða og innheimtumanna ríkissjóðs. Kaupgreiðendur skulu halda slíku innheimtufé aðgreindu frá eigin fé eða fé fyrirtækis. Vanræki kaupgreiðandi að verða við slíkri kröfu, þar hann ábyrgð gagnvart Innheimtustofnuninni allt að þeirri fjárhæð, sem hann hefur greitt barnsföður, eftir að krafa Innheimtustofnunarinnar barst honum. Sama gildir, ef kaupgreiðandi tekur ekki tilskilda fjárhæð af kaupum eða aflahlut eða ef hann skilar ekki innheimtu meðlagsfé til Innheimtustofnunarinnar innan hálf mánaðar. Gera má lögtak hjá kaupgreiðanda vegna vanrækslu hans í þessu sambandi með sama hætti og hjá meðlags-skuldara sjálfum. Lögtaksrétturinn fýrnist ekki.
- 2) Krafið lögtaks í eignum barnsföður. Um framkvæmd lögtaks skal fara samkvæmt lögum nr. 29 16. desember 1885. Lögtaksrétturinn fýrnist ekki.

- 3) Krafizt þess, að lögreglan aðstoði við að hafa upp á barnsföður og færi hann á skrifstofu Innheimtustofnunarinnar, ef með þarf, til viðtals og upplýsingagjafar, hafi hann ekki sinnt kvaðningum.
- 4) Krafizt úrskurðar héraðsdómara (í Reykjavík sakadómara) um vistun barnsföður á vinnuhæli til að vinna af sér meðlagsskuld. Í fyrsta sinni má eigi úrskurða barnsföður til vistar á slíku hæli lengur en 3 mánuði.
- 5) Krafizt þess, að meðlagsskuldari verði kyrrsettur, ef ástæða er til að ætla, að hann hafi í hyggju að hverfa af landi brott. Héraðsdómari (í Reykjavík sakadómari) úrskurðar um kyrrsetningu. Kyrrsetningarúrskurði má skjóta til Hæstaréttar með sama hætti og kæru samkvæmt lögum um meðferð opinberra mála. Skal útlendingaeftirliti, lögreglustjórum og fyrirtækjum, sem annast fólksflutninga til útlanda, tilkynnt um kyrrsetninguna.

Innheimtustofnunin skal hafa sama rétt og einstakar sveitarstjórnir samkvæmt 45. gr. framfærslulaga, nr. 80/1947, til að krefja skattayfirvöld, banka og sparisjóði um upplýsingar um tekjur og eignir barnsfeðra, svo og til að krefja vinnumiðlunar-skrifstofur og kaupgreiðendur um að láta þeim í té vinnuskýrslur.

6. gr.

Reikningsár Innheimtustofnunarinnar er almanaksárið.

Reikningar skulu fullgerðir fyrir 31. marz ár hvert, og skal endurskoðun þeirra lokið eigi síðar en 30. júní.

Fulltrúaráð Sambands íslenzkra sveitarfélaga kys tvo endurskoðendur og tvo til vara til fjögurra ára, og skulu þeir láta sérstaka endurskoðunarskýrslu fylgja áritun sinni á reikninga stofnunarinnar.

Endurskoðaða reikninga skal senda stjórn og fulltrúaráði Sambands íslenzkra sveitarfélaga og félagsmálaráðuneytinu.

Ársreikningarnir skulu birtir í B-deild Stjórnartíðinda.

7. gr.

Setja skal með reglugerð nánari ákvæði um framkvæmd laga þessara. Einnig skal setja sérstaka reglugerð um rekstur vinnuhælis og vistun á það, sbr. 6. gr. 4. tl.

8. gr.

Lög þessi öðlast gildi 1. janúar 1972 og ná til allra meðlagsgreiðslna, sem Tryggingastofnun ríkisins innir af hendi frá og með þeim degi. Jafnframt falla úr gildi 2. mgr. 55. gr., 56. gr. og 57. gr. framfærslulaga, nr. 80 frá 5. júní 1947, og 2. mgr. 16. gr. laga nr. 57 frá 27. júní 1921, um afstöðu foreldra til skilgetinna barna.

Athugasemdir við lagafrumvarp þetta.

I. Inngangur.

Tryggingastofnun ríkisins hefur með höndum það hlutverk, sbr. 79. gr. laga nr. 40/1963, um almannatryggingar, að greiða ógiftum og giftum mæðrum meðlög með óskilgetnum börnum þeirra til 16 ára aldurs, svo og fráskildum mæðrum og framfærslumönnum barna gegn framvisun meðlagsúrskurðar eða skilnaðarleyfisbréfs. Stofnunin á síðan rétt á að krefja barnsföður (meðlagsskyldan) um endurgreiðslu meðlagsins, en verði vanskil af hans hálfu, skal stofnunin innheimta kröfuna hjá framfærslusveit hans. Vanræki framfærslusveit að sinna kröfunni, getur stofnunin krafist ríkissjóð um endurgreiðslu.

Í framkvæmdinni mun það vera svo, að Tryggingastofnun sendir barnsfeðrum (meðlagsskyldum) bréflaga kröfu um endurgreiðslu meðlags, en aðhefst ekkert frekar gagnvart þeim. Endurgreiðsla barnsfeðra til Tryggingastofnunar ríkisins mun undanfarin ár hafa numið 3—5% af heildarfjárhæð útborgaðra meðlaga.

Meðlög greidd Tryggingastofnuninni af framfærslusveit teljast framfærslustyrkur veittur barnsföður, og er framfærslusveit heimilt að krefja barnsföður um endurgreiðslu þeirra samkvæmt ákvæðum framfærslulaga. Reynslan sýnir, að endurgreiðslukröfur framfærslusveita á hendur barnsfeðrum innheimtast bæði seint og illa, og ber margt til þess.

Tryggingastofnunin sendir endurgreiðslukröfur til sveitarfélaganna að jafnaði tvisvar á ári. Þegar sveitarfélag fyrst getur hafizt handa um að krefja barnsföður, hafa því oft safnast fyrir kröfur, er nema allháum fjárhæðum, sem erfitt reynist oft að innheimta ásamt þeim, er síðar bætast við, þar sem fjárhag margra barnsfeðra er þannig háttað, að þeir eru ekki aflögufærir nema smátt og smátt af vinnutekjum sínum. Niðurstaðan verður því sú, að ekki innheimtist nema hluti útlagðs kostnaðar vegna greiddra barnsmeðlaga, en hinn hlutinn, sem ekki innheimtist, lendir á sveitarsjóði, þ. e. þægnum sveitarfélagsins í formi hærri útsvara. Hjá þeim sveitarfélögum, þar sem meðlagsinnheimta er bezt, innheimtist allt að 60% af meðlögum, en í flestum tilvikum er innheimtan frá 10—40%. Segja má, að stærstu sveitarfélögin hafi bezt aðstöðu til meðlagsinnheimtu, en sérstaklega veldur barnsmeðlagainnheimta oddvitum og öðrum starfsmönnum hinna smærri sveitarfélaga mikilli fyrirhöfn. Gildandi reglur um sveitfesti eiga sinn þátt í því, að það er oft tilviljanakennt, á hvaða sveitarfélagi meðlagsútgjöld lenda í einstökum tilvikum. Það getur jafnvel oltið á því, í hvaða sveitarfélagi meðlagsskyldur maður er staddur, þegar meðlagsúrskurður er út gefinn og birtur, en viðkomandi sveitarfélag verður að sitja uppi með þessi útgjöld til 16 ára aldurs barns, þótt barnsfaðir sé þaðan fluttur og sé gjaldþegn í öðru sveitarfélagi.

Útgjöld vegna barnsmeðlaga hafa farið mjög vaxandi undanfarin ár, bæði vegna hækkunar meðlaga og aukins fjölda meðlagsúrskurða, og erfiðleikar einstakra sveitarfélaga við innheimtu meðlaga hjá barnsfeðrum hafa aukizt að sama skapi. Heildarmeðlagsgreiðslur Tryggingastofnunar ríkisins undanfarin 5 ár hafa verið svo sem hér segir:

Ár	Millj. kr.	Fjöldi mæðra	Fjöldi barna	Ársmeðlag m/barni kr.
1965	54.6	3355	4415	12 070
1966	64.8	3415	4494	13 903
1967	72.0	3415	4723	14 668
1968	86.0	3703	5250	16 176
1969	106.5			18 876

Upplýsingar liggja ekki enn fyrir um fjölda barnsmæðra, er fengu greidd meðlög á árinu 1969, né heldur um fjölda barna, sem greitt var vegna á því ári. Ekki liggja fyrir upplýsingar um fjölda barnsfeðra, en talið er, að þeir séu heldur færri en barnsmæður, og má áætla tölu barnsfeðra á árinu 1969 a. m. k. 3500.

Sveitarfélögin eru óánægð með núverandi skipan þessara mála og hafa oft rætt þau á fundum sínum og þingum, síðast á landsþingi Sambands íslenzkra sveitarfélaga sumarið 1967, þar sem samþykkt var tillaga um að fela stjórn sambandsins að vinna að því, að gerðar yrðu breytingar til hagsbóta fyrir sveitarfélögin á nágildandi lagaákvæðum um þetta efni.

Að tilhlutan stjórnar Sambands íslenzkra sveitarfélaga var samþykkt á Alþingi 26. marz 1969 svofelld þingsályktun um endurskoðun lagaákvæða um meðlagsgreiðslur:

„Alþingi ályktar að fela ríkisstjórninni að láta endurskoða nágildandi lagaákvæði um meðlagsgreiðslur í því skyni að gera reglur um þær einfaldari en þær eru nú. Verði stefnt að því, að endurskoðun þessari ljúki það tímanlega, að unnt verði að leggja fyrir næsta reglulegt Alþingi frumvarp eða frumvörp til laga um þetta efni. Leitað verði samvinnu við Samband íslenzkra sveitarfélaga og þá aðila, er ástæða þykir til, um endurskoðun þessa.“

Er frumvarp það, sem hér liggur fyrir, árangur þeirrar endurskoðunar, sem þingsályktunin gerði ráð fyrir og gerð hefur verið að tilhlutan félagsmálaráðuneytisins í samvinnu við Samband íslenskra sveitarfélaga og Tryggingastofnun ríkisins.

Frumvarp þetta felur í sér gagngerðar breytingar á lagaákvæðum um meðlagsgreiðslur. Þó verða engar breytingar á núverandi fyrirkomulagi, að því er barnsmæður snertir. Þær geta eftir sem áður snúið sér til Tryggingastofnunar ríkisins og fengið þar greidd meðlög gegn framvisun yfirvaldsúrskurðar eða skilnaðarleyfisbréfs, án tillits til þess, hvort meðlögin innheimtast hjá barnsfeðrum eða ekki. Í þessu sambandi er vert að vekja athygli á því, að í sumum nágrannalöndum okkar, t. d. Noregi, er aðstaða mæðra önnur og lakari en hér til að fá greiðslu meðlags frá öðrum en barnsföðrum.

Frumvarp þetta felur það í sér, að sveitarfélögin leysi sameiginlega það verkefni, er varðar endurgreiðslu barnsmeðlaga til Tryggingastofnunar ríkisins og innheimtu þeirra hjá barnsfeðrum, og jafnframt yrði afskiptum einstakra sveitarstjórna af þessum málum lokið og þar með einnig hinum hvimleiðu sveitfestimálum í sambandi við meðlagsinnheimtur.

Innheimtustofnun sveitarfélaga, sem frumvarpið gerir ráð fyrir, að sett verði á stofn, verður sameignarstofnun allra sveitarfélaga landsins. Hlutverk stofnunarinnar yrði fyrst og fremst að innheimta hjá barnsfeðrum meðlög, sem Tryggingastofnun ríkisins hefur greitt þeirra vegna. Auk þessa er gert ráð fyrir, að Innheimtustofnunin geti tekið að sér aðrar innheimtur fyrir sveitarfélögin gegn sérstakri þóknun.

Innheimtustofnun sveitarfélaga er samkvæmt frumvarpinu ætlað að hafa með höndum afmarkað verkefni og mundi hafa á að skipa sérhæfðu starfsliði til að vinna þetta verkefni, þannig að fullyrða má, að slík stofnun mundi ná langtum betri árangri í innheimtu hjá barnsfeðrum heldur en einstakar sveitarstjórnir hafa náð, enda er það megintilgangur frumvarpsins, að svo verði. Með hliðsjón af því, að heildarmeðlagsgreiðslur Tryggingastofnunar ríkisins námu á síðastliðnu ári (1969) rúmlega 100 milljónum króna og reynsla undanfarinna ára sýnir, að sveitarfélögum hefur ekki tekizt að innheimta nema 10—60% af meðlögum, má ætla, að meðlagsinnheimta geti batnað um tugi milljóna við tilkomu Innheimtustofnunarinnar.

Ljóst er, að aldrei verður unnt að innheimta meðlög að fullu, þegar á heildina er litið, og vaknar þá sú spurning, hver eigi að bera mismuninn — það, sem ekki innheimtist. Eðlilegast og einfaldast virðist, að þeim mismun, sem ekki innheimtist, verði jafnað niður á öll sveitarfélög landsins í hlutfalli við íbúafjölda þeirra, þ. e. að þessi mismunur verði greiddur af óskiptu fé Jöfnunarsjóðs sveitarfélaga, sem er sameignarsjóður allra sveitarfélaga landsins. Framlög til einstakra sveitarfélaga úr Jöfnunarsjóði mundu að sjálfsögðu skerðast vegna þessa, en þess ber að gæta, að jafnframt mundu hin beinu útgjöld sveitarfélaganna vegna óinnheimtanlegra meðlaga hverfa úr sögunni. Slík skipan mundi verða til fjárhagslegs ávinnings fyrir sveitarfélög landsins og mundi í framtíðinni skapa þeim tryggingu gegn óvæntum útgjöldum vegna meðlagsgreiðslna. Hér er því um mikið hagsmunamál sveitarfélaganna að ræða, bæði þeirra fjölmennu og fámennu.

II. Athugasemdir við einstakar greinar frumvarpsins.

Um 1. gr.

Þarfnast ekki skýringa.

Um 2. gr.

Í grein þessari eru ákvæði um stjórn Innheimtustofnunar sveitarfélaga. Í greininni er lagt til, að stjórn stofnunarinnar verði skipuð þremur mönnum, þar af verði einn skipaður af félagsmálaráðherra, en eðlilegt þykir, að félagsmálaráðuneytið eigi

aðild að stjórn stofnunarinnar, þar eð Jöfnunarsjóður sveitarfélaga er í vörzlu þess ráðuneytis, sbr. og ákvæði 4. gr. frumvarpsins. Vegna hinna nánú tengsla Tryggingastofnunar ríkisins og Innheimtustofnunarinnar þykir tilhlýðilegt, að Tryggingastofnunin eigi áheyrnarfulltrúa á stjórnarfundum Innheimtustofnunarinnar.

Í reglugerð samkvæmt 7. gr. yrði starfssvið stjórnarinnar væntanlega tilgreint nánar en hér er gert, svo sem hvernig hátlað verði eftirliti stjórnarinnar með starfsemi stofnunarinnar, um stjórnarfundum o. fl.

Um 3. gr.

Í grein þessari er fjallað almennt um hlutverk Innheimtustofnunarinnar, og vísast þar um til hinna almennu athugasemda í inngangi þessarar greinargerðar, að undanteknu ákvæði 2. mgr. greinarinnar um, að Innheimtustofnunin geti tekið að sér hvers konar innheimtur fyrir einstök sveitarfélög gegn greiðslu. Þótt meginverkefni Innheimtustofnunarinnar verði að sjálfsögðu innheimta barnsmeðlaga samkvæmt 1. mgr., virðist ekki óeðlilegt, að stofnunin geti tekið að sér aðrar innheimtur fyrir einstök sveitarfélög, sem þess kynnu að óska, svo sem innheimtu útsvara hjá gjaldendum, sem fluttir eru brott úr sveitarfélagi, svo og innheimtu annarra sveitar-sjóðagjalda hjá slíkum gjaldendum og innheimtu gamalla meðlagsskulda hjá barnsfeðrum. Mundi Innheimtustofnunin með þessu móti geta gegnt þýðingarmiklu þjónustuhlutverki fyrir sveitarfélögin í landinu. Þar sem slík innheimtustarfsemi yrði utan við meginstarfsemi stofnunarinnar, virðist eðlilegt, að stofnunin taki sérstaka greiðslu fyrir hana, og yrðu nánari ákvæði um það efni væntanlega sett í reglugerð samkvæmt 7. gr.

Í 3. gr. 1. mgr. eru einnig ákvæði um, hvernig endurgreiðslum og reikningsskilum Innheimtustofnunarinnar við Tryggingastofnun ríkisins skuli háttáð. Að sjálf-sögðu má um það deila, hvernig slíkum samskiptum skuli háttáð í einstökum atriðum, en höfuðatriðið er þó, að um þessi atriði séu ákveðnar reglur í lögnum, þannig að háðar stofnanirnar viti fyrir fram, hverjar skyldur þeirra eru og réttindi. Eftir að lögin verða komin til framkvæmda, þarf Tryggingastofnun ríkisins aðeins að snúa sér til eins aðila um endurgreiðslur barnsmeðlaga, þ. e. til Innheimtustofnunar sveitarfélaga, í stað fjölmargra einstakra sveitarstjórna áður. Mun þetta því verða til mikils hagræðis fyrir Tryggingastofnunina. Í þessu sambandi er einnig rétt að vekja athygli á því, að með lögfestingu þessa frumvarps félli niður skylda ríkissjóðs til að ábyrgjast gagnvart Tryggingastofnuninni endurgreiðslur meðlaga til hennar af hálfu einstakra sveitarstjórna.

Um 4. gr.

Í þessari grein eru ákvæði um greiðslur Jöfnunarsjóðs sveitarfélaga til Innheimtustofnunarinnar, bæði upphæð þeirra og skil. Í inngangi þessarar greinargerðar er fjallað almennt um skyldur Jöfnunarsjóðs sveitarfélaga í þessu sambandi, en því til viðbótar skal athygli vakin á því, að greiðslur úr Jöfnunarsjóði sveitarfélaga vegna óinnheimtra meðlaga hjá barnsfeðrum mundu væntanlega fara minnkandi ár frá ári, vegna þess að innheimta eldri meðlagseftirstöðva hjá Innheimtustofnuninni færi vaxandi í krónutölu með hverju ári, sem liði.

Um 5. gr.

Í grein þessari eru ákvæði um, til hvers ráða Innheimtustofnunin getur gripið, ef barnsfaðir sinnir ekki kröfu hennar um endurgreiðslu meðlags. Allar þær heimildir, sem nefndar eru í greininni, eru í gildandi lögum til handa einstökum sveitarstjórnnum, nema heimildin til að krefjast kyrrsetningar barnsföður, ef ástæða þykir til að ætla, að hann hafi í hyggju að hverfa af landi brott. Sú heimild er nýmæli, og er fyrirmyndin sótt til Norðurlandanna.

Í 7. gr. frumvarpsins er gert ráð fyrir því, að sett verði sérstök reglugerð um vistun barnsföður á vinnuhæli og um rekstur slíks hælís, en í 47. gr. framfærslulaga nr. 80/1947 eru gildandi lagaákvæði um þetta efni. Hins vegar hefur skort bein laga-

og reglugerðarákvæði um rekstur slíks heimilis, en eins og kunnugt er, er eitt slíkt heimili nú rekið hérlandis, að Kviabryggju á Snæfellsnesi, og annast ríkið rekstur þess. Þýðingarmikið verður í sambandi við góðan árangur af starfsemi Innheimtustofnunarinnar að hafa heimild í lögum um vistun barnsföður á vinnuheimili, fyrst og fremst vegna þeirra varnaðaráhrifa, sem slík heimild mundi hafa, og í annan stað er nauðsynlegt, að rekstur slíks heimilis sé í góðu lagi í hvívetna, en ákveðnar reglur mundu geta stuðlað að því.

Um 6. gr.

Grein þessi hefur að geyma almenn ákvæði um reikningsskil stofnunarinnar, endurskoðun og birtingu reikninga og þarfnast ekki frekari skýringa.

Um 7. gr.

Gert er ráð fyrir því, að sett verði almenn reglugerð, sem hafi að geyma nánari ákvæði um framkvæmd laganna. Hefur verið vikið að slíkum ákvæðum í sambandi við athugasemdir um einstakar greinar hér að framan. Auk hinnar almennu reglugerðar er gert ráð fyrir setningu sérstakrar reglugerðar um rekstur vinnuhælis og vistun á það, sbr. athugasemdir við 5. gr. hér að framan.

Um 8. gr.

Ákvæðum frumvarpsins er ætlað að taka til allra meðlagsgreiðslna, sem Tryggingastofnunin innir af hendi eftir gildistöku laganna, þ. e. eftir 1. janúar 1972, hvort sem þær greiðslur eru tilfallnar eftir þann tíma eða áður. Tryggingastofnunin mundi hins vegar krefja viðkomandi sveitarstjórnir um endurgreiðslu meðlaga, sem hún innir af hendi til ársloka 1971, en viðkomandi sveitarstjórnir gætu að sjálfsgöðu falið Innheimtustofnuninni innheimtu slíkra meðlaga, sbr. 3. gr.

Þar sem í lögnum er gert ráð fyrir því, að Innheimtustofnun sveitarfélaga taki að fullu til starfa í ársbyrjun 1972 með tilheyrandi starfsliði og aðbúnaði, þyrfti stjórn stofnunarinnar að vera skipuð a. m. k. hálfu ári áður og forstjóri stofnunarinnar nokkru áður.